

Diasporic
Literature
2011

DIASPORIC LITERATURE

ΆΘΩΣ ΧΑΤΖΗΜΑΤΘΑΪΟΥ

11 JANUARY, 2012 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Για την Πανσέληνο

Dec 21, 2011 01:14PM

Άθως Χατζηματθαίου

Μια τριλογία σε ποιητική σύνθεση χάικου

1.

Αγκάλιασε με

Πανσέληνος απόψε

Νύκτα ονείρων

2.

Μ' ένα σου φιλί

Σε φωτεινούς δρόμους

Ταξίδεψε με

3,

Μ' ένα σου χάδι

Κάνε το σώμα μου

Να τραγουδήσει

Η μεγάλη αγάπη

Nov 22, 2011 11:52AM

Α΄ Βραβείο Διηγήματος

*26 Πανελληνίου Διαγωνισμού Λόγου και Τέχνης-
«Σικελιανά 2010» « Το καφενείο των ιδεών»*

Άθως Χατζηματθαίου

Θα ήταν γύρω στις τρεις τα ξημερώματα. Μόλις πριν από λίγα λεπτά είχε τελειώσει το πάρτι και η παρέα άρχισε να διαλύεται.

-Θα τα πούμε αύριο, έτσι, είπε ο Χρίστος στον κολλητό του φίλο τον Κωστή.

Αυτός είχε κιόλας βάλει μπρος τη μηχανή του αυτοκινήτου και ετοιμαζόταν να πάρει το δρόμο για το σπίτι.

-Και βέβαια αδελφέ, απάντησε αυτός, να με περιμένεις, θα περάσω απ' το σπίτι να σε πάρω, και πατώντας γκάτζι χάθηκε στη στρόφι.

-Όχι πριν από τις δυο το απόγευμα του φώναξε ο Χρίστος, να κοιμηθώ και λιγάκι.

Ήταν σίγουρο όμως ότι ο Κωστής όμως δεν τον άκουσε.

“Απ’ το χάραμα θα μου βαράει την πόρτα ψιθύρισε ο Χρίστος, είμαι σίγουρος γι’ αυτό”. Και με ένα σάλτο ανέβηκε στη μηχανή του. Την αγάπη του, έτσι την αποκαλούσε. Ήταν μια μεγάλου κυβισμού μοτοσικλέτα που του στοίχισε η αλήθεια μια ολόκληρη περιουσία. Το καλύτερο αυτοκίνητο αγόραζε με τα λεφτά που έδωσε για να την αποκτήσει. Παρ’ όλες τις απεγνωσμένες προσπάθειες των γονιών του να τον πείσουν να αλλάξει γνώμη, κάτι που ασφαλώς δεν κατάφεραν γιατί στο τέλος έγινε το δικό του. Και καρδιοχτυπούσε η κυρία Μαρία όταν τον έβλεπε να καβαλικεύει σ’ αυτό το θηρίο και να εξαφανίζεται σε χρόνο μηδέν από μπροστά της.

Δεν της έμενε και τίποτα άλλο να κάνει άλλωστε της κακομοίρας, μόνο οι προσευχές. -Πρόσεχε του Θεέ μου, φύλαγε τον Παναγιά μου.

Ένα τον είχαν και σ’ αυτόν είχαν στηρίξει όλες τους τις ελπίδες.

-Να φοράς τουλάχιστον το προστατευτικό κράνος, τον συμβούλευε ο πατέρας, μη κακό σου συμβεί κάτι, κούφια ή ώρα τουλάχιστον... και να μην τρέχεις, ακούς να μην τρέχεις.

Ο Χρίστος χαμογελούσε, γνώριζε την αγωνία των γονιών του όπως και την αγάπη που είχαν γι αυτόν και αυτός άλλωστε τους αγαπούσε τους λάτρευε στην κυριολεξία. πολύ θα το ήθελε να μπορούσε να ικανοποιήσει την επιθυμία τους. Έλα όμως αγαπούσε και τη μηχανή του και δεν μπορούσε να την αποχωριστεί.

Η κυρία Ελένη η μητέρα του Χρίστου ήταν ξαπλωμένη στον καναπέ. Μπορεί τα μάτια της να ήταν κλειστά όμως δεν κοιμόταν, πως μπορούσε άλλωστε να κάνει κάτι τέτοιο, όταν το παιδί της δεν είχε επιστρέψει ακόμη στο σπίτι. Εκεί θα την έβγαζε, μέχρι να ακούσει το γνώριμο θόρυβο μηχανής να μπαίνει στο σπίτι και λίγο πριν να σταματήσει στο γκαράζ, θα σηκώνοταν και αυτή και θα πήγαινε στο κρεβάτι της, για να μην τη βρει εκεί ο γιος της και αρχίσει τα μωρμουρητά.

-Δεν είμαι πια κανένα μωρό, μεγάλωσα πια κυρία Ελένη, ξέρω και προστατεύω τον εαυτό μου, μην ανησυχείς, για τ’ όνομα του Θεού, πια.

Αυτά και άλλα τέτοια της έλεγε, και δεν είχε και άδικο. Όμως όσο κι αν προσπαθούσε δεν μπορούσε να κόψει αυτή τη συνήθεια με τίποτα.

Έτσι και εκείνο το βράδυ, παρ’ όλες τις προτροπές του συζύγου της, για να πάνε να ξαπλώσουν στο κρεβάτι τους σαν άνθρωποι πια. Αυτή προτίμησε για μια ακόμη φορά τον καναπέ και δεν έδωσε όπως ούτε κι αυτή τη φορά σημασία στα μωρμουρητά του.

-Με κούρασε πια αυτή η συμπεριφορά σου της φώναξε καθώς έφευγε απ’ το σαλόνι φανερά απογοητευμένος που για μια ακόμη φορά θα ξάπλωνε μονάχος χωρίς την συντροφιά της.

-Κάπου το παρατράβηξες το πράμα Ελένη συλλογίστηκε, έχει δικίο ο άντρα σου να διαμαρτύρεται . Η σκέψη όμως για το παιδί δεν την άφηνε σε καμία περίπτωση να λειτουργήσει διαφορετικά.

Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει από την αγωνία, όταν έβλεπε τις ώρες να κυλούνε και να φεύγουν και το παιδί της ακόμη να μην είχε επιστρέψει στο σπίτι.

Γύρω στις τρεις θα τέλειωνε το πάρτι, έτσι της είχε πει πριν φύγει και δέκα, άντε δεκαπέντε λεπτά μέχρι να φθάσει στο σπίτι, άντε στο χαμό του κόσμου να έκανε μισή ώρα, τρεις και μισή. Η ώρα όμως τώρα ήταν περασμένες τέσσερις .

Κρύος ιδρώτας άρχισε να αυλακώνει το πρόσωπό της, η καρδιά της άρχισε

να κτυπάει δυνατά μέσα στα στήθια, λίγο ακόμη να αργούσε και ήταν σίγουρη ότι θα ξέσκιζε τις σάρκες της και θα πετιόταν έξω.

-Θα τον πάρω στο κινητό συλλογίστηκε, ναι αυτό θα κάνω, τουλάχιστον να ακούσω τη φωνή του, να ξέρω αν δεν είναι άλλο, ότι είναι καλά. Με χέρια που έτρεμαν ελαφρά, σήκωσε το ακουστικό της τηλεφωνικής συσκευής το έφερε στο αυτί και σχημάτισε αμέσως τον αριθμό του κινητού του παιδιού της.

Πριν προλάβει όμως η κλήση να προωθηθεί, άλλαξε ξαφνικά γνώμη και τοποθέτησε το ακουστικό ξανά στη θέση του. Σκέφτηκε ότι θα ήταν καλύτερα να μην τον ενοχλήσει, γνώριζε πολύ καλά, της το είχε πει άλλωστε πάμπολλες φορές ο γιος της, ότι έπρεπε επιτέλους, να κόψει αυτή την κακή κατά τη γνώμη του συνήθεια γιατί ασφαλώς η ίδια είχε αντίθετη γνώμη γι' αυτό, που σχολιαζόταν αρνητικά από τους φίλους του.

-Με προσβάλεις μαμά με αυτή τη συμπεριφορά σου, να το ξέρεις αυτό, της είχε πει πριν λίγες μέρες . Ήδη οι φίλοι μου άρχισαν τα μουρμουρητά. Τι ζητάς δηλαδή να γίνω το κορόιδο στην παρέα, Αυτό θέλεις; πάψε επιτέλους να μου συμπεριφέρεσαι με αυτό τον τρόπο, σάμπως και είμαι ακόμη ένα μικρό παιδάκι.

Και έτσι ήταν τα πράγματα. Παρόλο που είχε πια μεγαλώσει αρκετά, παρόλο που ήταν πια ένας σωστός άντρας, ποτέ δεν άλλαζε θα γι' αυτήν, ποτέ δεν θα έπαυε να είναι το μωρό της το μικρό αγαπημένο της μωράκι, όσο κι αν αυτός δεν ήθελε να πιστεύει κάτι τέτοιο.

-Σηκώθηκε απάνω από τον καναπέ και πήγε μέχρι το παράθυρο, τράβηξε πίσω την κουρτίνα και κοίταξε για λίγο έξω στο δρόμο. Απόλυτη ησυχία. Πόσο θα το ήθελε αλήθεια η γαλήνη εκείνης της νύκτας, εκείνη η απόλυτη ηρεμία, να μπορούσε να εισέλθει για λίγο μέσα στην ψυχή της, πόσο λαχταρούσε κάτι τέτοιο.

Άφησε την κουρτίνα να πέσει και πάλι στην αρχική της θέση και απομακρύνθηκε από το παράθυρο. Ξαφνικά αισθάνθηκε μια ακατανίκητη δίψα να της καίει τα σωθικά, τα χείλη της είχαν στεγνώσει στην κυριολεξία. Άλλο και τούτο πάλι συλλογίστηκε. Προχώρησε για την κουζίνα, άνοιξε τη βρύση και γέμισε ένα ποτήρι με νερό, το έφερε στο στόμα και ήπιε μερικές γουλιές. Ένας βαρύς αναστεναγμός βγήκε από τα χείλη της μόλις το νερό κύλησε στον ουρανό της.

-Άντε βρε Χρίστο μου, γιατί αργείς τόσο παιδί μου. Ψιθύρισε. Στη γωνιά του δωματίου ήταν αναμμένο το καντήλι της Παναγιάς, έσυρε το βήμα μέχρι εκεί, γονάτισε για λίγο και προσευχήθηκε στη χάρη της.

-Βοήθα Παναγιά μου να είναι καλά το παιδί μου, ψιθύρισε και

ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της. Σήκωσε το χέρι και το έφερε στο πρόσωπό της, με τα δάκτυλα σκούπισε τα δάκρυ που είχαν αρχίσει να αυλακώνουν τα μάγουλά της.

Αλήθεια πόσα τράβηξαν τόσο αυτή όσο και ο σύζυγός της μέχρι να φέρουν στον κόσμο αυτό το παιδί. Εφτά χρόνια αγωνιζόταν, εφτά χρόνια υπόφεραν, εφτά ολόκληρα ζούσαν με το φόβο ριζωμένο μέσα στην καρδιά τους ότι ίσως δεν θα τα κατάφερναν ποτέ στη ζωή τους να αγγίξουν το όνειρο, που γι' αυτό η δύναμη του Θεού τους ένωσε με τα δεσμά του γάμου. Να αποκτήσουν ένα παιδί.

Όμως η δύναμης της πίστης που φώλιαζε μέσα στην ψυχή τους, τους έδινε κουράγιο δύναμη και προπάντων υπομονή. Και το θαύμα πραγματοποιήθηκε. Ο ερχομός αυτού του παιδιού έδωσε ένα τέλος στο αβάσταχτο μαρτύριο τους. Τα μαύρα σύννεφα που έκρυβαν τον ήλιο της ευτυχίας τους σκορπίστηκαν και το χρυσό του φως γιόμισε με χαρά τη ζωή τους.

Το κουδούνι στην εξώπορτα κτύπησε δυο, τρεις φορές. Η κυρία Ελένη έκανε τον Σταυρό της και σηκώθηκε απάνω .

-Σ' ευχαριστώ Παναγιά μου ψιθύρισε, νόμισε ότι ήταν ο γιος της που της κτυπούσε την πόρτα και κατευθύνθηκε γρήγορα προς τα εκεί.

Ήρθες επιτέλους παλικάρι μου, έκανε χαρούμενη. Το ρολόι στον τοίχο έδειχνε πέντε και δέκα, πρωινή ώρα. Το φως της μέρας άρχιζε κιόλας να γλυκοχαράζει.

Μια παράξενη σκέψη, ήρθε και φώλιασε εκείνη τη στιγμή επικίνδυνα μέσα στο μυαλό της .

-Αφού το παιδί έχει δικό του κλειδί γιατί δεν ανοίγει, συλλογίστηκε και επιτάχυνε περισσότερο το βήμα της. Μπορεί να το έχει ξεχάσει κάπου συλλογίστηκε. Και την μοτοσυκλέτα, γιατί δεν την άκουσα καθόλου την ώρα που μπήκε στο σπίτι;

Αναρωτήθηκε.

Μέχρι να φθάσει στην εξώπορτα, η αγωνία την είχε διαλύσει. Άπλωσε το χέρι και πήρε το πόμολο, το γύρισε στην μια πλευρά και η πόρτα άνοιξε αμέσως.

-Άντε μωρέ παιδάκι μου ..αυτά τα λόγια πρόλαβαν να βγουν απ' το στόμα της και η γλώσσα της δέθηκε αμέσως σε κόμπο, όταν στο άνοιγμα της πόρτα αντί του παιδιού της βρισκόταν ένας αστυνομικός.

Τι ήθελε τέτοια ώρα ένας αστυνομικός στο σπίτι της αναρωτήθηκε. Μήπως έκανε κάτι ο Χρίστος και το συνέλαβαν. Αλλά όχι, το παιδί της ήταν ήσυχος, ευγενικό, υπάκουος, ποτέ δεν είχε νταραβέρια με την αστυνομία. Οι κακές παρέες όμως καμιά φορά, αλλάζουν εύκολα τους ανθρώπους. Λες να έμπλεξε το παιδί της με τέτοιας ποιότητας ανθρώπους; αναρωτήθηκε.

-Τι συμβαίνει ρώτησε, με αλλοιωμένη από την αγωνία φωνή ;

Αφού ο αστυνομικός την καλημέρισε πρώτα, ζήτησε στη συνέχεια να μιλήσει με το σύζυγό της.

-Κοιμάται, τώρα, να πάω όμως να το ξυπνήσω, του είπε. Περάστε μέσα κύριε, δεν είναι σωστό να στέκετε στην εξώπορτα.

Ο αστυνομικός υπάκουσε αμέσως.

-Τι συμβαίνει Ελένη, ρώτησε ο σύζυγός της που είχε σηκωθεί εκείνη την ώρα .

-Σε ζητάνε Πέτρο, του είπε, από την αστυνομία.

-Για πιο πράγμα. Έγινε κάτι; ρώτησε και μια γκριμάτσα απορίας σχηματίστηκε στο πρόσωπό του.

-Δεν ξέρω;

Ο πατέρας του Χρίστου πλησίασε αμέσως προς το μέρος που βρισκόταν ο αστυνομικός. Τι συμβαίνει κύριε; τον ρώτησε .

-Ο γιος σας.

-Ο γιος μας, τι ; Συμβαίνει τίποτα με το παιδί; Που είναι ο Χρίστος Ελένη; ρώτησε τη γυναίκα του ;

-Αυτή δεν ήξερε τι να του απαντήσει, σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε με δυο μάτια πελώρια χωρίς να μπορεί να αρθρώσει μια λέξη.

-Ο γιος σας είχε ένα ατύχημα με την μοτοσυκλέτα του, είπε ο αστυνομικός, έχει μεταφερθεί τραυματισμένος στο νοσοκομείο.

Ο Χρίστος είχε βάλει μπρος τη μηχανή του και κατευθυνόταν προς το σπίτι του. Ο εντελώς άδειος δρόμος του έδινε το δικαίωμα, έτσι πίστευε, να αναπτύξει ταχύτητα. Το πρώτο φανάρι το πέρασε κόκκινο, το ίδιο έκανε και με το δεύτερο. Πίστευε ότι νύκτα του προσφερόταν με σιγουριά για να παρανομία χωρίς συνέπειες. Ακόμη και το προστατευτικό του κράνος που ποτέ δεν έβγαζε από το κεφάλι του, εκείνο το βράδυ το είχε κρεμάσει στο τιμόνι της μηχανής . Στο τρίτο φανάρι ανέπτυξε ακόμη περισσότερη ταχύτητα, όμως αυτή τη φορά δεν στάθηκε τυχερός όπως και τις προηγούμενες. Ένα αυτοκίνητο που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση βρέθηκε στο δρόμο του. Δυστυχώς δεν μπόρεσε να αντιδράσει. Από την σύγκρουση που ήταν βίαιη, τίποτα δεν έμεινε όρθιο στη θέση του. Μηχανή και αυτοκίνητο έγιναν μια άμορφη μάζα σιδηρικά. Το άψυχο σώμα του Χρίστου που εκτινάχθηκε από τη θέση του βρέθηκε είκοσι μέτρα μακριά από την αστυνομία που έφθασε ύστερα από λίγα λεπτά στον τόπο του δυστυχήματος.

Άθως Χατζημαθαίου

Κύπρος
